

ОЛЕГ АЙРАНОВ БИМБАЕЦА

chitanka.info

Бимбаеца и по външност, и с поведението си засенчваше всички клишета за нахакан офицер от БНА. Беше си расов екземпляр, мускулест като щангист, с кръгло и стегнато шкембе. Заради гъстите си мустаци и смолисточерната коса изглеждаше толкова латино, че всеки холивудски режисьор без колебание би му дал ролята на главатар от бананова република. Трудно беше да се каже кое е станало повод за прякора му — външният вид или холеричният му темперамент. Движенията му бяха резки и енергични, а изразът на лицето — вечно нервиран. И войниците, и сержантите подхождаха към него изключително предпазливо, като при обезвреждането на пехотна мина. Всички те го заговаряха само в краен случай, сакън да не го подразнят, че никога не се знаеше кога ще изпуши. Мощният му бас тътнеше на километри, а развикаше ли се, с лекота можеше да заглуши форсиран двигател на средния танк Т-54.

Може би това беше и поводът да го назначат за комендант на обекта. Бе излязла заповед за допълнителна сграда в поделението и на строежа всеки ден кипеше трескава дейност. Уж му бяха дали трудна рота от непослушни шофьори и строители, но той с такава лекота ги дисциплинираше сам, че кой да е старшина до него би се почувствал жалък статист. Всяко негово словесно изригване биваше последвано от лавина топуркащи войнишки крака, които изпълняваха заповедите му в панически бегом. Беше неоспоримо потвърждение на тезата, че за кариерата на един строеви офицер най-важното е да се изявява колкото се може по-гръмогласно.

— Строй се в една редица с количките пред бъркачката! — ревеше той на всеослушанието на съседните баири. — Като се напълнят, бегом с бетона при майсторите!

Трийсетте метра между бетонобъркачката и кофражите минаваха през една гърбица осеяна с бабуни. На най-високата от тях Бимбаеца беше застанал подобно на генерал, следящ развоя на битката. Един взвод войници с колички охраняваха с материал от бъркачката майсторите, които отливаха бетона.

— Докато дойде проверяващият, плочата да е излята! — наставляваше басът от върха. Трасето на бутациите минаваше покрай него, което им придаваше максимална скорост.

— Ама др'арю капитан ние сме само десет колички — редникът Христинков с отвращение бе хванал една от тях и непохватно се готвеше да я подкара към бетонобъркачката. — Как да насмогнем?

Бимбаеца го изгледа кръвнишки. „Не се обяснявай!“ е една от най-честите фрази, които новобранецът чува в началните дни и седмици от службата си. Първото нещо, на което войникът се учи, е не да се строява или марширува, а да си затваря устата. Многословието е изключителна привилегия на висшия команден състав. Повечето бойци го схващат бързо, някои със закъснение, но има и непоправими случаи. Обикновено това са слабосилните отличници от гимназиите, свикнали да решават всеки проблем словесно, като си въобразяват, че това е приложимо и в армията. На тях им трябва доста време докато проумеят, че във войската има сто и един начина да се скатаеш от работа, но този със сигурност не е между тях.

— Като те оставя до среднощ тука, ще видиш как ще насмогнеш! — изгърмя отговорът от висините на бабуната. Христинков сви уши и затика количката си в посока бъркачката, където разхвърлян гол до кръста го чакаше Лилето.

Лилето от строителната рота си беше заслужил прякора заради постоянните си подробни описания какво би направил с телевизионната говорителка Лили Ванкова, ако тя му паднела в ръцете. Беше спрял пълната бъркачка и докато готовият бетон се точеше, изтри голата си глава и се разтършува по джобовете за кибрит.

Редникът Христинков наблюдаваше през изпотените си очила с растящо безпокойство как рядката като диария сива маса се излива в количката му. Когато се напълни догоре, той отчаяно се огледа, сякаш се надяваше някой добър дух от Аладиновата лампа да му я подкара.

— Аде, бе, крехкост, к'во чекаш? Да падне тавана на летното кино ли? — Лилето измъкна от кепето си половин цигара и драсна клечка.

— Чакай сега... — направи плах опит Христинков.

— Чекал съм те цела година! — грубо го скастри Лилето. — Пали мотора и дръпай! — добави той с подигравателна усмивка.

Христинков с видимо усилие повдигна дръжките на количката и я забута на бавен ход нагоре. Понеже ѝ липсваше засилка, на първата неравност по трасето тя изгуби инерция и спря. Тесните му раменца се

напъваха, но тя не мърдаше и сантиметър напред, даже тръгна да го влачи обратно.

— Дееба теа гъзари, дееба! — Лилето хвърли фасата и взе количката от ръцете му. — У тоа живот друго освем химикалка не са държали! — дуднеше той, докато пъргаво я подкара нагоре през гърбицата и с рутина я изсипа при майсторите от другата страна.

— Те такива са софиянци, и уйо си не моат да дигнат! — разгласяваше той на връщане, разперил плещите на стройната си атлетична фигура — Тя таа работа не е като онаа!

— Ама ти защо ми я пълниш чак до ръба, не може ли по-малко? — запротестира Христинков.

— А ше мое ли едно танго на плаца? — ухили се Лилето. — На гъзарите по-малко работа, що са принцеси, а?

Христинков погледна към Бимбаеца с надежда за някаква намеса в своя полза, но оня беше зает с мисълта да се разкара и да му удари едно студено питие. Юнската жегата и липсата на сянка го бяха изнервили още повече и той се готвеше да слезе от бабуната си. Редникът примирено застана при чакащите в редицата за нов пълнеж бойци.

Този път реши да се възползва от видяното и забута пълната количка колкото сила имаше. С така набраната инерция изкрета почти до върха на гърбицата, ама само почти, след което тя с жалко квичене отново спря и го натисна обратно. Христинков отчаяно се опита да се задържи, насочвайки я встрани, но там пък пред него се оказа бабуната, която Бимбаеца беше превърнал в своя команден пункт. Току пред него майсторите бяха захвърлили една сапърска лопатка. Христинков се спъна в нея, преплете крака, завъртя половин пирует и се приземи по корем, повличайки със себе си количката ведно със съдържанието.

Когато отлепи носа си от пясъка, първото, което видя бяха чифт до преди малко безупречно лъснати обувки. Сега те бяха украсени със слой рядък бетон, яко оплескани се оказаха и офицерските панталони над тях. Изправяйки се на крака, той срещна подивелия поглед на Бимбаеца.

— Др'арю капитан, разрешете... — веднага опита да се измъкне като пиян шофьор пред катаджия Христинков, — ... той, Лилето, така прекалява с пълнежа... направо се олива...

Сапърската лопатка БСЛ110 се води многофункционален шанцов инструмент. Поради строго нормираните си габарити, освен за копаене на траншеи, можеше да се използва и за предварителното им оразмеряване. Майсторите ѝ измислиха трето приложение, като изглаждаха с правото ѝ острие бетона по ръбовете на новоизлятата плоча. Бимбаеца ѝ намери четвърто...

Докато всичко живо наоколо беше снишило глави в очакване на ядрен взрив от мощното му гърло, той мълчешком се наведе и грабна подаващия се от сивата каша шанцов инструмент. На Христинков не му трябваше много акъл, за да се досети накъде отиват нещата. Без да губи повече време той предвидливо духна.

Не че беше голям бегач, обаче шубето сякаш му придаде криле. Но пък и който си въобразяваше, че Бимбаеца с това шкембе не е способен на спортни постижения, определено го беше подценил. Ядът действаше на спринта му по-силно от всякакъв допинг. Преднината на Христинков взе да се топи, още повече че той и на бегом не се отказа от табията си да обяснява всичко:

— Ама др'арю капитан, Лилето нарочно...

Първият плясък и го нацели по задните части, и го снабди с допълнително ускорение. Христинков успя за мъничко да се отлепи, но не след дълго лопатката отново го настигна. От дъното на гащите му капеше бетон. Бимбаеца замахваше със зLOBата, с която засегнат в достойнството си хидалго върти меч.

— ... той пълни догоре количките само на софийците... — Христинков наистина беше от непоправимите.

Сцената поразително напомняше на кадър от „Ну, погоди!“, с тази разлика, че шансовете на заека изглеждаха нищожни. До това заключение трябваше да е стигнал и майор Бонапарт, появил се внезапно на обекта в качеството си на проверяващ. Тук се изискваше бързо реагиране съчетано с храброст и телесна маса.

Майорът запъна налчета, сведе глава, разпери ръце като регулировчик и се нагласи да пресрещне Бимбаеца в обятията си. Пое го с цяло тяло подобно на сумоборец, от енергията на убийствения сблъсък между телата на двамата офицери почти се роди нова планета. Бимбаеца, лишен от удовлетворението да смачка това очилато недоносче, осквернило офицерската му униформа и чест, най-сетне отвори уста и заизпраца след него продължителни откоси балкански

фолклор, които не подминаха нито Христинков, нито майката, нито лелята. Редникът продължи да препуска, а майорът се приготви за по-продължителна схватка.

На обекта всякаква дейност беше секнала. Личният състав, от редника до сержанта, или вече седеше, или направо лежеше и подритваше с крака от смях.

— Баце-е, еш па тоа шашовия...! — Лилето се бе проснал по гръб в циментовата прах и безпомощно се държеше за голия корем. — Д-у-у, жено мининка, не мое се скуташ!

На такъв ефект сред публиката със сигурност би завидял дори един Молиер. И сред тази оргия от веселие Бимбаеца и майорът все още стояха обхванати в плътна братска прегръдка като двама генерални секретари при официално другарско посещение.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.